

Proloog

Vanuit de spiegel wordt hij aangestaard door een man van rond de veertig, met een snor, een moderne bril op en zijn schouderlange haar in een staartje gebonden. Leden van de ‘staartjesclub’ zullen zich binnenkort op extra aandacht van de politie mogen verheugen, bedenkt hij grijnzend.

Wat trekt de gemiddelde toerist die op zonvakantie gaat aan? Luchtige kleren in elk geval, een overhemd met korte mouwen, een lichte broek en een jasje voor als het weer bij terugkomst tegenvalt. Zonder zich te haasten verkleedt hij zich een paar keer en bekijkt het resultaat in de spiegel. Intussen loopt hij alles nog eens na. Deze actie moet met militaire nauwkeurigheid worden voorbereid en uitgevoerd, zoals je met een gamevariant een precisiebombardement in de moderne joystickoorlog kunt oefenen.

Als hij zijn keuze heeft gemaakt stopt hij kleren en vermomming in een rolrolley. Drie jaar geleden, toen hij nog serieuze vakantieplannen had, heeft hij een set van drie koffers aangeschaft. De middelste staat klaar in zijn schuur, de grootste bevaart hij nog even.

Terwijl hij naar zijn auto loopt betrapt hij zich erop dat hij loopt te neuriën. Hij heeft er zin in. Wrede terreur en chaos zijn de enige middelen die resteren om zijn geestelijk versufte medemensen uit hun lethargie te wekken. Shocktherapie die hun huiskamers in zal komen op strak ingelijste flatscreens en plasmaschermen. Hij zal worden beloond met mega-kijkcijfers, de droom van elke activist.

Na een uur rijden slaat hij af van de provinciale weg naar het

landweggetje waar zijn schuur staat. Een boer stalde er vroeger tractors in. Die man is van de ene op de andere dag met zijn bedrijf gestopt en vertrokken. Moordende concurrentie, verstikkende regelgeving vanuit Brussel, stopgezette subsidies, dat soort zaken. De boerderij staat nu te koop, wachtend op een rijke westerling die hem verbouwt tot woonboerderij.

Hij laat zijn auto voor de schuur staan, steekt de sleutel in het zware hangslot, draait hem om en gaat naar binnen om zich te vermommen. Voordat hij even later een koffer in de achterbak van zijn auto legt, speurt hij de landweg aan weerszijden af. Niemand te zien.

Ontspannen rijdt hij terug naar de snelweg richting Almere en zet de radio aan. In een actualiteitenprogramma wordt breed uitgemeten dat bijna de helft van de aanhang van de Partij voor de Vrijheid, de rechtse volkspartij die zijn sympathie heeft, laagopgeleid is en dat het opleidingsniveau van de Kamerleden onder het kamergemiddelde ligt. Hij vloekt binnensmonds wanneer hij op zijn rem moet gaan staan voor een vrachtwagen die vlak voor hem de linkerbaan op rijdt en tergend langzaam een andere vrachtwagen gaat inhalen. Een Pool, ziet hij aan het nummerbord. Waarom wijst het radioprogramma niet op de misstanden in het vrachtverkeer? Er zijn steeds meer Poolse en Roemeense chauffeurs op de weg, slecht opgeleid, bereid om voor een hongerloontje te rijden. Ze veroorzaken bovengemiddeld veel ongelukken op de snelwegen en zijn een plaag voor hun Nederlandse collega's.

Hij volgt de A1 een stukje en slaat dan af naar de A9, richting Schiphol. Daar volgt hij de borden P2, rijdt de oprit voor kort parkeren in en gaat op zoek naar een plek dicht bij de uitgang. Wanneer hij die heeft gevonden, haalt hij de koffer uit de achterbak, stopt de parkeerkaart in zijn portefeuille, loopt naar de lift en drukt op de knop voor de verdieping naar de vertrekhal.

Het is druk in de lange gang met loopbanden. De herfst-

vakantie is net begonnen en de mensdichtheid is groot. Dat wordt bevestigd door de lange rij voor de KLM-balie. Even blijft hij nadenkend staan. Hij had ingezet op een rij in de vertrekhal van de charters, maar deze is meer dan geschikt. Vooral omdat hij hiervandaan snel terug is bij zijn auto.

‘Heeft u een KLM-vlucht, meneer?’ vraagt een aantrekkelijke vrouw in blauw uniform die hem naar de balie ziet kijken.

Hij knikt.

‘En hebt u al een instapkaart?’

Omdat hij wat onnozel kijkt, volgt haar uitleg: ‘Uitgeprint van internet.’

‘Die heb ik niet.’

‘Dan moet u daar aansluiten.’

De langste rij; beter kan niet. Zonder zich te haasten loopt hij ernaartoe en sluit aan. Hij voelt wat opwinding, maar zenuwachtig of bang is hij niet. Het zou lastig zijn als hij straks met zweterige vingers aan het cijferslot moest draaien, al zou wat zweet op zijn voorhoofd de act die hij heeft bedacht wel weer kunnen ondersteunen.

Hij heeft alles meerdere keren uitgeprobeerd. Zodra hij het cijferslot van zijn koffer van de nul af draait, gaat er een uurwerk lopen dat is gekoppeld aan een ontsteking. Na vijf minuten ontploft de boel. Hoe hevig de explosie zal zijn heeft hij niet kunnen uitproberen, maar in elk geval vernietigend genoeg om te weten dat hij ver uit de buurt moet zijn.

Nieuwsgierig bestudeert hij de gezichten van de mensen om hem heen. Het kost enige moeite om ze rustig aan te kijken, zonder emoties. Dat moet hij nog leren. Wrede terreuracties en het schokeffect dat ze teweegbrengen zijn nu eenmaal noodzakelijk om Europa te redden uit de klauwen van multiculturalisten en moslims.

De man en vrouw direct achter hem, dikke vijftigers schat hij, lijken hem niet geschikt voor zijn plan. Ze zullen sneller achterdocht koesteren dan het gezinnetje voor hem in de rij.

De twee kinderen zijn rond de tien jaar, een jongen en een meisje, een tweeling misschien. De jongen doordt de tijd met een computerspelletje, het meisje kijkt verveeld om zich heen. Hij glimlacht naar haar, gaat wat moeilijk van zijn ene op zijn andere been staan en weer terug. Het kind glimlacht zowaar terug.

De rij achter hem is flink gegroeid. Vanaf hier duurt het nog minstens tien minuten voordat hij bij de incheckautomaten is. Opnieuw wiebelt hij van zijn ene op zijn andere been en zucht een keer diep. De moeder van de kinderen kijkt hem nieuwsgierig aan.

Hij glimlacht. ‘Duurt lang, hè?’ zegt hij.

De vrouw knikt. ‘Dat heb je tijdens het hoogseizoen. We hebben hier weleens een uur gestaan.’

‘En dan komt straks de veiligheidscontrole nog,’ vult de vader aan.

‘Waar gaat de reis naartoe?’ vraagt hij belangstellend terwijl hij nadrukkelijk blijft wiebelen.

‘Barcelona, vandaar naar een appartement aan zee met een huurauto.’

‘Dan zitten we misschien in hetzelfde vliegtuig.’

‘Welke vlucht heeft u?’

Fout! Dat was te enthousiast. Hij heeft geen idee van vluchtnummers of tijden.

‘Het nummer weet ik niet zo uit mijn hoofd, maar ik vlieg om halfvijf, als alles meezit althans,’ bedenkt hij snel.

‘Dat is de vlucht voor die van ons,’ weet de man. Hij kijkt op zijn horloge. ‘Dat wordt krap, zeker met de veiligheidscontrole.’

‘Wij hebben het ook weleens op het nippertje gehaald, hè mam,’ zegt het meisje. ‘Toen moesten we heel snel doorlopen naar het vliegtuig en daar konden we meteen naar binnen.’

Hij zet een been voor het ander en kijkt ongemakkelijk om zich heen. ‘Als ik wat meer tijd had ging ik nog even naar de

wc,' zegt hij. 'Maar als ik nu wegloop en weer achteraan moet aansluiten, red ik het zeker niet, als ik u zo hoor.' Hij kijkt er ongelukkig bij. 'Had ik maar niet zo veel koffie moeten drinken.'

'Verderop zijn de toiletten.' De vrouw wijst op een bord met een pijl naar beneden. 'Loop maar even snel heen en weer, dan letten wij op uw koffer,' stelt ze voor.

Wat een geluk, hij heeft het niet eens hoeven vragen. Aardige mensen, jammer dat ze op het verkeerde moment op de verkeerde plek waren. Aan de andere kant is het een typisch voorbeeld van mensen die worden afgestraft voor hun naïviteit, een van de ziektes van deze tijd waartegen hij ten strijde trekt.

'Vindt u het geen probleem?' Hij kijkt opgelucht. 'Anders hou ik het gewoon op, hoor.'

'Zal ik de koffer van die meneer rollen, mam?' stelt het meisje voor.

'Dat is goed, schat.'

Hij heeft zijn hand bij het handvat van de koffer en prutst onopvallend aan het cijferslot. Daarna rolt hij de koffer naar het meisje toe. 'Zul je er goed voor zorgen?' vraagt hij met een knipoog. Na een blik op zijn horloge duikt hij onder het lint door en loopt snel in de richting die de pijl aangeeft. Het zit hem meer dan mee. Hij moet de trap af naar een lagere etage. Wel jammer dat hij daardoor zelf niets meer van de chaos kan zien.

Voor hij achter een toiletdeur verdwijnt vergewist hij zich ervan dat niemand hem naar binnen heeft zien gaan. Hij zet zijn bril af, haalt er een met een donker montuur uit zijn borstzak en zet die op. Daarna trekt hij de pruik van zijn hoofd en vervangt hem op de tast door een haarstukje. Hij rukt de snor van zijn bovenlip, trekt het bovenste van de twee overhemden uit, stroopt de lichte, dunne broek af die hij over zijn spijkerbroek had aangetrokken en stopt alles in de plastic tas die hij

klein opgevouwen in een achterzak heeft meegenomen. Pas als hij stemmen hoort komt hij naar buiten. Bij de urinoirs staan twee mannen al pissend met elkaar te kletsen. Voor de spiegel herschikt hij snel het haarstukje en loopt dan de toilet-ruimte uit.

Zonder zich te haasten loopt hij langs de winkels en door de stationshal naar de gang richting parkeergarage. Precies vijf minuten geleden heeft hij het cijferslot verdraaid, ziet hij op zijn horloge. Onwillekeurig vertraagt hij zijn pas en luistert. Hij is helaas al te ver om er nog iets van te kunnen meekrijgen. Als hij een beetje doorloopt kan hij het nieuws van drie uur op de autoradio horen. Niets wijst erop dat er ergens op de luchthaven een bom is ontploft. Het zal toch niet zijn misgegaan, vraagt hij zich enigszins ongerust af. Vrijwel onmogelijk. Daarvoor heeft hij alles te nauwkeurig getest.

Zodra hij in zijn auto zit, zet hij de radio aan. Hoelang duurt het voordat nieuws over een aanslag de redacties bereikt? In elk geval meer dan vijf minuten. De koffer moet een paar minuten geleden zijn geëxplodeerd.

Op het moment dat hij de garage uit rijdt, merkt hij voor het eerst dat er iets aan de hand is. Het geloei van politiesirenes vult de lucht, of zijn het ziekenwagens? Hij kent het verschil niet zo goed. Met grote snelheid rijden brandweerwagens voorbij.

Even later is hij op de snelweg richting huis. De radio staat continu aan. Geen ingelaste nieuwsuitzending, tot zijn teleurstelling. Pas in het nieuws van halfvier wordt melding gemaakt van een bomaanslag op Schiphol. Details zijn nog niet bekend. Die volgen druppelsgewijs tijdens de rit naar huis, in de alsnog ingelaste nieuwsuitzendingen. Er zijn twee doden en drie zwaargewonden gevallen en tientallen lichtgewonden.

Twee doden, drie zwaargewonden. Even denkt hij aan het meisje dat zijn koffer wilde voortduwen. Toch emotie. Dat mag niet en dat kan niet. De samenleving moet eraan wennen

dat er slachtoffers vallen bij acties, hijzelf ook.

Hoelang zal het de autoriteiten lukken om te verzwijgen dat tussen de brokstukken uit de koffer resten van een Koran zijn gevonden? Hoelang zullen politiek correcte mediabazen dat daarna uit het nieuws kunnen houden? Al-Qaida-achtige aanslag op Schiphol. Waarschijnlijk komt *De Telegraaf* als eerste met zo'n kop. Vervolgens barst de discussie los, met de PVV in de hoofdrol. Voorlopig kan hij rustig onderuitzakken.

© 2012 De Crime Compagnie en Marianne en Theo Hoogstraaten

Omslagontwerp Cunera Joosten

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag © dejanristovski

ISBN 978 94 6109 062 1

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl